

Пролог

Нестерпний скрегіт в'язничних ґрат збудив його. Проте він не спав. Та й не міг тут заснути. Не тоді, коли вітер безперестанку завивав у щілинах рухливих стін. Камера була без дверей, вікон і світла, лиш зі свічкою, з якої на підлогу стікав віск. Жодного іншого звуку, крім лементу товаришів у біді та вітру. Той шарпав чорні скелі острова й свистів у бійницях зовнішніх стін. Навколо, куди не глянь, була пустка, створена його зламанним тілом, давньою жагою помсти та брилами, що змінювалися і тасувалися, ніби картковий будиночок.

Відвідувач стояв по інший бік перегородки, яка йшла повз камеру в кінець зали, де сиділи наглядачі. В'язень підвіся з своєї койки на підлозі — тоненької підкладки, завжди холодної через брак опалення. Чоловік перед ним був у шахах сторожі — охоронців, що служили Наглядачеві. Золотий пояс на талії видавав його високий ранг, імовірно, не нижче капітана. Форму на грудях прикрашали блискучі медалі.

В'язню завжди здавалося кумедним, що ця сторожа давала собі військові звання. Без королівств, які можна захопити, та воєн, які можна вести, армії ставали непотрібними. Тепер вони працювали хіба що охоронцями, міськими наглядачами, виконавцями волі Внутрішніх Судів та елітних родів, які на них впливали.

— Вставай, — зажадав сторож.

— Це для чого ще?

Відвідувач незадоволено видихнув. Цей в'язень не мав жодних прав допитувати своїх тюремників. Не мало значення,

що вони хотіли чи куди його тягли, він мав, зрештою, підкоритися їхнім вимогам — добровільно чи примусово.

Охоронець витягнув металеву палицю — неприховану форму заохочення. Якби в'язня не переполював блиск, що притуплював його дар, він би перекинув цього сторожа на спину та запхав би цей металевий кийок глибше за найтемніші глибини світу.

Але він не мав сил, тож піднявся з пористої підлоги. Нерівний камінь впивався в мозолі і так сильно кусав за голі ноги, що він не відчував нічого, крім маленьких, уїдливих миттєвостей постійного дискомфорту. Не дивлячись на викарбувані на стіні рисочки, якими він позначав дні свого ув'язнення тут, — усі 1432, — в'язень послідував за охоронцем, який навіть не думав скористатися прикріпленими до поясу ланцюгами.

Він роздумував, як цей чоловік міг пересувати стіни всупереч ходу годинника, мов справжній володар лабіринту, де утримувалися злочинці Острова. Не існувало святих, які б обдарували Залишених даром настільки сильного підкорення світу, та й він би знав, якби це сталося. Шкрябання по каменю відбивалося у скреготі зубів. Ця пісня вічно лилася тут, і все ж він ніяк не міг звикнути до клекоту мелодії глибоко всередині себе.

За черговим шматком стіни поставали кілька сходових маршів, по яких він пройшов за охоронцем угору. Занадто заплутана схема руху настільки збила його з пантелику, що годі було запам'ятати обраний шлях.

Не те щоб це мало значення. З Високобашти було не втекти, і його дар не міг рухати каміння, як це робив чоловік попереду.

Вони прямували до поверхні. В'язень знав це, оскільки вперше за 1432 дні побачив небо крізь кругле віконце над ним. Дощ, сірий та похмурий, стікав по склу, як плач за його долею. Ніби якесь божество переживало за несправедливість замкнених у пастці цієї скляної клітки. Востанне,

коли він бачив подібне багато років тому, усе було таким самим, і він міркував, чи ще колись побачить сонце. Чи зможе знову відчути тепло. Навряд чи, оскільки досі засуджений тут пожиттєво.

Ця гниюча місцина під землею, далеко від сонця та усмішок, розстрожила його надію в дрібний порошок жалю.

Верхній поверх був пустою круглою кімнатою, яку він трохи пам'ятав, бо його тягнули нею в перший день. Прямо попереду — вхід до в'язниці, промінь яскравого світла, розділений вхідними дверима, останньою з багатьох перешкод до дикого світу за ними. Звідси він міг відчути, як протяг приносить запах океанської солі — щось протилежне смороду брудного тіла в його клітці. Вісім коридорів розкинулися по периметру, ніби ноги павука. Чоловік, за яким він ішов, показав палицею на один з них.

— Треті двері справа. Якщо ти хоч руку піднімеш у тій кімнаті, я відрубую її, перш ніж ти заподієш шкоду інспектору.

В'язень криво посміхнувся.

— Та мене годували три дні тому. Десятирічка поб'є мене в бійці. Прибери цей кийок, поки себе не покалічив.

Коли в'язень проходив, вартовий глянув на нього, і їхні погляди, повні взаємної байдужості, перетнулися. Відчувши прилив сил, чоловік жадав дізнатися, чому інспектор, за рангом нижчий лише за самого Верховного Наглядача, обрав — з усіх в'язнів — для зустрічі саме його. За вказівкою охоронця він пішов до кімнати за межами коридору.

Усередині стояло шестеро членів Варти, і він сів у шкіряне крісло, на яке вказували їхні погляди. Чоловік, який, на його думку, був інспектором, опустився в таке саме. Між ними був килимок; статус чоловіка підкреслював чорний костюм, скроєний та підігнаний на індивідуальне замовлення, ніби створений для його фігури. На лацкані був причеплений символ Внутрішніх Судів — золотий орел, оточений

чотирма різнокольоровими дорогоцінними каменями, що представляли та прославляли кожного зі святих.

Керівні органи дуже опікувалися вшануванням своїх священних предків, натомість до власних нащадків ставилися як до шкідників.

— Ви можете залишити нас, — сказав інспектор своїм людям. Чоловіки поглянули один на одного, але підкорились, зачиняючи за собою двері. Інспектор сколихнув брунатний напій у своєму стакані, відпиваючи з нього. Годинник поруч порушив тишу. З вигляду це була кімната очікування, з готими стінами та скляною стелею. Позаду столу без стільців біля дальньої стіни височіли шафи. Цьому приміщенню не пасувала подібна зустріч. Вона не була протокольна.

— Що ж, поглянь на себе. Спершу я тебе навіть не впізнав. Ти майже на голову вищий зараз, — інспектор нарешті заговорив.

— Я був майже дитиною, коли ваш попередник запроторив мене сюди, — сплюнув в'язень. — Такі в'язниці, як ця, не надто оздоровче місце для юнаків. Вона змінює нас. Вона змінила мене.

Чоловік кивнув, і привітальна усмішка поступово зникла.

— Як би там не було, не маю багато часу на балаканину з тобою. Упевнений, тобі цікаво, чому ти тут — я маю на увазі, у цій кімнаті. Чому тебе відправили до Високобашти, ти й так знаєш.

— Чи моя родина в порядку? Щось сталося?

Інспектор відмахнувся від запитань рукою.

— З твоїми родичами все добре. Я хочу укласти з тобою угоду, таку, що скоротить твій термін.

— Наскільки?

— На все життя, — його усмішка повернулася.

Пожиттєво. Ось наскільки його засудив суддя по брехливому звинуваченню, висунутому проти шістнадцятирічного хлопця.

— Ви маєте на увазі...

— Так, — він вийняв шматок паперу. Контракт. — У мене є завдання, які треба зробити, і мені потрібен хтось типу тебе, щоб виконати їх.

В'язень узяв папір з рук інспектора та прочитав текст, написаний дрібним шрифтом.

Це було виправдання. Його виправдувальний вирок. З повиним іменем, написаним чорними чорнилами на свіжому пергаменті.

— Про які завдання йдеться? — спитав він. Але це не мало значення. Інспектор знав, що він погодиться, — це було наче махати кісткою перед голодним псом.

— Ми не можемо говорити про них тут. Але якщо коротко: вони небезпечні та жорстокі, і якщо тебе спіймають, я не зможу допомогти тобі вийти сухим з води. Ці завдання за жодних обставин не мають привести до мене. Ти розумієш? — Ви маєте на увазі, що я маю вбивати людей.

Сам він ніколи такого не робив, але чоловіки в його родині були гарними спеціалістами в цьому ремеслі. Вбивство було ніби ритуалом посвяти в те життя, яке вони вели, у їхні кола родоводів-суперників.

Інспектор кивнув, пильно спостерігаючи за реакцією в'язня, ймовірно, помічаючи все, що скидалося на вагання.

— Це для блага Острова. Ти зробиш послугу своїй країні.

Але це була не його країна. Таких як він ніколи не сприймали тут, навіть після всього, що вони зробили для Острова.

— Мій кузен також тут. Я хочу його звільнення, перш ніж ви отримаєте бажане, Інспекторе.

Він прицмокнув щоку в задумі, а тоді нарешті кивнув.

— Добре. Він теж вільний, але якщо ти порушиш контракт, вас обох чекатимуть наслідки. Це ясно?

В'язень погодився.

Інспектор підписав його виправдання, і охоронці віддали йому лахи, які він носив тут, тепер уже на чотири розміри менші. Вони видали йому запасну уніформу, і він вийшов за своїм визволителем прямо через головні ворота.

— І пам'ятай, синку, — промовив інспектор, перш ніж вони зійшли на борт судна до материка. — Якщо ти посмієш не виконати хоч один наказ, я зроблю все, щоб ти знову опинився тут.

Інспектор розвернувся та залишив його стояти на вкритому травною узбережжі, дозволивши східному вітру наповнити його легені свіжим повітрям.

Він досі не був вільним. Не повністю. Це було просто ще одне ув'язнення, задраповане кольорами свободи. Але коли його ступні торкнулися голої землі замість холодного обсидіану, коли хмари на небі розійшлися і щедрі сонячні промені знову залили його обличчя, він відчув, як нова надія пробилася з темного закутка душі.

Ланцюги цієї угоди мали деяку слабину. Він знову міг мати це все, навіть виконуючи інспекторську брудну роботу. Усе, чого він бажав, існувало за межами Високобашти. Його старе життя, родина, помста.

І, найголовніше, Камілла Маркезе.

1

Камілла

Два роки по тому

Мій водій спізнювався. Я назвала йому точні годину та хвилину, коли він мав зустріти мене біля нашої під'їзної доріжки, і кожна секунда, що спливла понад обумовлений час, змушувала моє серце битися все швидше. Якби хтось спіймав мене й доповів братам, я б ще більше зганьбила сімейне древо. На щастя, за кілька хвилин я побачила карету й видихнула туманне повітря, стрибнувши в салон ще до того, як екіпаж зупинився.

— Куди, міс Маркезе? — спитав водій крізь ґрати.

— Перший сектор. Висадіть мене на розі між Бернвіком та Деллані.

— Але мем, це ж...

— Я знаю. Саме тому я вам так добре плачу, — нагадала йому. Він, либонь, був новеньким у нашій армаді, бо ставив мої слова під сумнів.

Це вже не вперше я вислизала з будинку і бувала сама на тому березі Ади. Джайлз одного разу розповів мені про паб на стику тих вулиць, де подавали ель прямо з-під крапа, і з тих часів я ризикувала нескінченними нотаціями від старшого брата кожної третьої суботи місяця, коли Араміс проводив свої ночі в готелі Васіллі в центрі міста, граючи в карти та програючи ті невеликі статки, що в нас ще були.

Цього вечора, як мені видавалося, може бути остання нагода вибратися. Яким би мій наречений не був, навряд чи він легкодумно дозволив би судженій вислизати за межу річки, де правила наші вороги зі своїми потужними дарами.